

Đole u Konzerthausu. Puna četiri sata smijeha, nostalgija, poneka kap niz obraz. Malo prije, dok se u jednoj od backstage prostorija pripremao za nastup, dobismo priliku da ga upoznamo, da mu "podvalimo" novo izdanje BUM-a i postavimo par pitanja.

BUM: Gdje nam je nestao ostatak benda? Balašević: Imamo novu varijantu, radimo „Kalendar mog detinstva“, koji je jedna vrsta monograma, ili što bi ovi sad u novoj terminologiji rekli „stand“. Međutim, moj veliki prijatelj Mustafa Nadarević, koji je bio u Zagrebu na tri ili četiri ova „stand-a“, mi je rekao: „Ubit će te neko od glumaca do kraja“. Jer, to je ono što bi glumci sanjali do kraja života, da izađu, da imaju tri sata scenu za sebe i još usput malo i da pevaju... Ono što me odvaja od pravog standa, recimo Zikija Sokolovića, je to što ja usput malo nešto i odpevam. Onda krene priča o detinstvu.. To je jedna knjiga koju intenzivno dovršavam, ali se ona ipak prilično razlikuje po načinu od ovog što ja pričam. Jer kad se nešto piše, ipak može i malo lirike, znaš...

Ovde ide jedna grimasa, neke reči koje se ne mogu složiti i neki vrlo važni skečevi, detalji sa živih nastupa. Oni u knjizi nisu tako efektni. Ja to već dugo radim, nekoliko godina sa onako priličnim uspehom. Imali smo u Kerenpuhu u Zagrebu 38 nastupa, u Beogradu čini mi se petnaestak, imali smo jedanest u Sava Centru, i tako... I to je potpuno nešto drugo od benda. Ja kad igram sa Panonskom mornaricom, tu su i najbolji muzičari koji postoje, drugi izbori pesama i sve. Nema ovde onih pesama sa violinom, nećemo sad svirati „Devojka sa čardaš nogama“ na

Pjevam kad me zlo natjera

Autor

Srijeda, 05 Decembar 2012 22:23 - Ažurirano Srijeda, 05 Decembar 2012 22:42

klaviru. I ne može to da se nadomesti. Ovo je čini mi se neka moja osnovna vokacija. Ja sam ipak šansonjer. Sve one stvari koje doživljam pred puno ljudi, u halama i tako to, sve je super za ego, ali to su više koncerti koje priređuje publika, oni su tu glavni likovi. Ja izađem da započnem pesmu, oni preuzmu i nastave. To je, kako bi rekao, to je već njihova stvar.

Na našem zanjem sarajevskom koncertu su bili klinci koji su mlađi od mojih pesama. Oni nemaju nikakav odnos sa mnom, u onom smislu "to je neka zvezda, neko ko se pojavljuje u nekim spotovima na televiziji". To je neki čiča koji slučajno te pesme peva, al to je naše, znaš. Tako da se ja u to dobro uklapam i ovo mi je jedna druga vrsta, kako bi rekao, ne eksponiranja, nije lepa reč, nego kontakta, održavanja te vatre sa publikom.

BUM: Neki kažu da je ovo bio Vaš prvi bečki koncert na pravom mjestu. Bili ste već par puta ali.. Balašević: Sigurno misliš na ova zadnja dva koja smo imali u diskoteci... Bili smo u diskoteci, ali nam je prvi bio u nekoj Stadthalle. Jedan smo imali na Prateru, isto bila neka mala hala, onako niska. To su bili pravi koncerti, ali istina, zadnja dva su bila u diskoteci. I to je možda ono što publika prebacuje... Mi nismo svirali u puno diskoteka. Ovo je jedina u Beču, da ne pominjem ime, uz jednu u Zürich-u. To su jedine dve diskoteke gde smo nastupali, zato što smo uvek tražili da publika sedi, da bude kao amfiteatar...

BUM: Rekli ste u "Vremenu", nije presudno to što se rođeni u Jugoslaviji, nego to što ste rođeni u Novom Sadu? Balašević: Pa jeste, Novi Sad je multinacionalan. One je tako koncipiran da imamo jedan, kako bi rekao, potpuno definisan gen poštovanja. Ja sam tamo par puta pisao nekim nesretnim privremenim gradonačelnicima govore... Jedne godine se Vaskrs poklopio sa Uskrsom, a ja kao napišem čestitku, pa sam sročio: „Praznici vrede samo onda kad se komšije raduju našim praznicima koliko se mi radujemo njihovim", ali ovaj to naravno nije do kraja upotrebio. Ali, to je uvek bilo tako, u svakoj situaciji, u ekipi u malom fudbalu ili u bendu, uvek si imao potpuno razbijenu situaciju što se tiče nekog etničkog faktora. Nikad nisi mogo reći: „To je njihov ili naš bend". Jednom sam u Novom Sadu, dok sam predstavljao bend, rekao onako kao tiho u mikrofon prema publici: „Mnogo Mađara, majku im...". Ali, to kad ja kažem, onda to ispadne normalno, kako i treba. Tako da je u Novom Sadu bilo nemoguće biti šovinista. Nisam mogao biti šovinista sve da sam hteo... Neki dan sam kupio slovenačko-srpski rečnik, pa mi kaže gospođa prodavačica u Mariboru u jednoj knjižari: „Hoćete li slovenačko-srpski ili slovenačko-hrvatski?". Rekoh joj: „Svedno mi je". Ja sam po tom pitanju univerzalan. Tako da sam sa te strane, čini mi se, ostao jugoslovenska zvezda. Bilo je malo komentara kad smo sad imali jedan veliki koncert u Podgorici, gde su me predstavili kao srpskog kantautora. Rekoh: „Nemojte! Nemojte! Ja sam jugoslovenski kantautor. Srpski kantautor vam je Bora Đorđević! Ja sam jugoslovenski!". Tako je i ostalo, na sreću po mene, da sam u svim gradovima ostao "kod kuće" i na to sam vrlo ponosan. Sad se to opet zove Jugoslavija, kao regija...

Pjevam kad me zlo natjera

Autor

Srijeda, 05 Decembar 2012 22:23 - Ažurirano Srijeda, 05 Decembar 2012 22:42

BUM: Rekli ste novinaru "Vremena" i da Vas je Sloba skinuo s programa, a ovi zaboravili da Vas vrata. Šta je sa ovim najnovijim? Balašević: Pa ne znam, ovo je baš ona ekipa sa kojim sam ja bio konfrontiran sto posto. To je ono crno-belo. Ja nisam i neću nikog nazivati neprijateljima, nego protivnicima. Ali, tu je recimo baš ono jedan broj ljudi koji su sa potpuno suprotne strane od moje. Moguće da sa njihove strane čak i stigne neka ponuda, ako su lukavi i pametni, da kažu „Evo da pokažemo nekom!“. Međutim, tu ću se ipak verovatno nešto i ja pitati, tako da mislim da je realno da i sledećih deset godina neću biti na televiziji.

BUM: Koliko rezultat nedavnih izbora u Srbiji utiče na Vaš posao? Balašević: Mi vrlo malo radimo u Srbiji, više okolo nego u Srbiji. Imali smo svega nekoliko ovih „kalendara“ južnije od Beograda. U Beogradu nisam bio ne znam koliko godina... Možda čak deset godina nisam imao koncert u Beogradu.

BUM: Neki razlog? Balašević: Pa šta ja znam, ja sam rekao kad Beograd i ja to zaslužimo. Razvodnili su se ukusi na neki način, klinci sad slušaju razne stvari, dolaze i kažu „Ja najviše volim tebe, Cecu i White Snake!“. Rekoh "to ne može". Nema više one čarolije koja je postojala u Sava Centru. Mi smo imali u Sava Centru 150 koncerata, to je bila neka vrsta hodočašća, za nas jedan diplomski, maturski rad da se i mi tamo pokažemo u najboljem svetlu... A i publika je reagovala na mig, na asocijaciju, na svaki štos... I onda je to razvođeno. Kad sam počeo nešto da pričam na 150 i nekom koncertu, neko mi je doviknuo iz publike: „pevaj!“. Rekoh: „De si ti brate zalut'o?". Znaš, ja ovde pričam 30 godina između pesama i sad on tako. „Doći će ti pravi pevači!“ rekoh, da ne pominjem ko, njemu sam čak rekao imenom koji narodnjak. Rekoh: „Oni će ti pevati, nećeš ih skinut razređivačem sa mikrofona!“.

Mi idemo tamo gde nam se raduju i razmaženi smo u toj meri da su ti koncerti za nas uvek zadovoljstvo koliko i za publiku. I sad da idem negde da se dokazujem, da me neko proziva, da li je to u nekom fazonu ili političkom, auktualnom, ovom, onom... Dal' sam bio u Zagrebu, dal' sam rekao „tjedan“ umesto „nedelja“ i tako dalje. Nisam uopšte raspoložen za tu vrstu cepidlačenja. Slovenački carinik me upitao: "Balašević? Bio je jedan pevač sa tim imenom". Rekoh: "Bio je". On gleda, a drugi će: "Pa to je on, jebote!" Na to će prvi: "Jeste to Vi?" Rekoh: „Bio sam! Kad je najteže bilo biti Balašević, ja sam bio. Niko drugi nije hteo da bude. Otkud ovi podočnjaci?" Kaže on: „ A jel' hodate još po koncertima?". Rekoh: „Samo po svojim". On nema taj osećaj za humor pa kaže „Ne, mislim jel' pevate još?". Rekoh: „Samo kad me zlo natera!", al nije se nasmejao. Taj tip se nasmejao zadnji put, kad su Rusi ušli u Češku.

Što se Srbije tiče, tamo je situacija dosta teška finansijski i mi ne možemo sa Panonskom Mornaricom da napravimo nikakvo računicu. Nema sumnje da bi u Nišu, gde smo uvek dobro prolazili, imali super koncert. Ali na pet hiljada ljudi uz neku ulaznicu koja ne bi uvredila publiku,

Pjevam kad me zlo natjera

Autor

Srijeda, 05 Decembar 2012 22:23 - Ažurirano Srijeda, 05 Decembar 2012 22:42

tu smo uvek na nuli. Zato sad dolazimo u Evropsku uniju.

BUM: Primjetio sam, da na Facebook-u postoji Đorđe Balašević sa vašom slikom, koji radi u Coca Coli i studira u Oxford-u. Ima njih pedesetak. Da li je među njima i original? Balašević: Da, ima njih. Ali onog pravog nema. Nikad nisam bio na Facebooku. Ima jedan dobar od tih Đorđe Balaševića, taj nam pomaže. Šalje puno informacija kad su i gde su koncerti. Ali ja nikad nisam bio. Pokušao sam onaj Twitter da aktiviram ali sam video da je to nekih desetak rečenica, kao 450 znakova. Rekoh, pa gde je to za mene? Meni treba bar dve stranice najjednostavniju misao da napišem. Tako da ja te stvari ne koristim.

BUM: Koje CD-ove imate u autu? Balašević: U zadnje vreme slušamo nove stvari, svoje rođene, zbog matrica... I onda pevušim, svi me gledaju na semaforu kao da mi nije dobro. Slušam svoje neke stare favorite, Dire Straits i Pink Floyd, Creedence-e npr. Ne mogu ove nove likove koji su u ovom novom fazonu, ono gde se stalno ponavlja neki loop, to sam odlupo i prolupo.

BUM: Da li Vam govore nešto imena kao Edo Maajka ili Letu Štuke? Za Edu Maajku govore da je „moderni Balašević"... Balašević: Da, ja ih slušam, slušam puno radio. Slušam Edu, neke njegove stvari sam slušao naročito kad putujem autoputem. Imam jedan dobar sistem: kad idem autoputem prema Zagrebu, Sloveniji, onda uvek slušam one zabavne stanice. A kad se vraćam, kad sam umoran i postoji mogućnost da ću zaspati, e onda slušam one ludake narodnjake, od njih se resetujem totalno. Od toga se razbudim da ne mogu tri dana spavati. Tako da sam se naslušao i Letu Štuke i Ede. Dobro, ja pokušavam da to shvatim s pozicije moje generacije da ne bude - mi matori, mi smo kao bili bolji nego oni sad. Probam da ih ukapiram i imam razumevanje za taj sleng i to vreme. Sin Aleksa me vodio na čudne priredbe, kod njega sam bio na Iron Maidenu kad je bio u tom fazonu, pa smo posle toga bili na „Volim '90-te". Tu su bili svi oni likovi koje sam ja pljuvao... Al' sad zadnji put me vodio na Beogradski Sindikat. I to je bio za mene jedan veliki koncert, nekoliko desetaka hiljada ljudi, a bez instrumenata. To je za mene ono „jebem ti koncert bez bubnjara"! Međutim, oni su dobri, imaju tu neku svoju energiju, ja to poštujem, ali priznajem da sam staromodan i da više slušam ove iz naših vremena. Pre ću slušati neki stari bend, poput Jure Stublića, bilo šta samo ne nešto novo.

BUM: Čuo sam kritiku da su vaši odlični tekstovi kompenzacija za uvijek slične akorde. Da uvijek ide ono A, D pa E... Balašević: Nema tu mnogo matematike. Kad uhvatiš A, zna se kojih deset akorda iz toga može izaći, nema tu sad filozofije. Sad ću ja kao napraviti sledeću pesmu, da budem genijalan, pa ću pevati iz FIS-a, GIS-a, maj, mol, neki niz plus sedam. Činjenica je da su te pesme harmonski prilično jednostavne. I ja ih uvek u zadnje vreme i pravim namerno tako - i bez gitare. Probam melodiju odpevušiti, da me ne opterećuje. To je fama koja me prati, kao

Pjevam kad me zlo natjera

Autor

Srijeda, 05 Decembar 2012 22:23 - Ažurirano Srijeda, 05 Decembar 2012 22:42

imam dve matrice, jednu brzu i jednu sporu. Međutim, kad probaju kolege otpevati neku od ovih pesmi, to je onda druga stvar... Nikad me još neko nije skinuo bolje od mene.

BUM: Muzičari koji koriste matrice kažu da je najteže pjevati Balaševića i Štulića. Balašević: Evo vidiš komplimenta. Ja bi rekao da je tu stvar u interpretaciji, koja je muzički nažalost limitirana. Ja nisam pravi pevač, pa otpevam toliko koliko već mogu da otpevam. Ja ni u jednom formularu nisam napisao da sam muzičar... Zna se, muzičar je Duja. Duja je u Beču završio Jazz konzervatorij, lepo otvori note, gleda sve one klikerčiće - i odsvira. Ja žviždućkam ono nešto. Ja sam tekstopisac i tu i tamo nekim drugim stvarima se bavim, ali muzičar nikad nisam bio. Tako da je i ovo što sam postigao u muzici za mene super.

BUM: Koji su bitni datumi u kalendaru Vašeg djetinstva? Balašević: Uvek su neki kad se nešto dobije. Klinci su takvi, oni ne vode računa da li je neki dan važan za državu, slavan... Važno je ono kad se nešto dobije, rođendan, Nova godina... Recimo, u februaru je dedina slava kao jedan od povoda, onda ide u martu sestrin rođendan, pa Prvi maj, odlazak na more... Uvek je nešto tako... Do sad sam našao uglavnom za svaki mesec neki „bandan“. To su uglavnom uvek bili neki izgovori da se društvo skupi, da se familija okupi. Bilo je i ovakvih i onakvih. Ovi sa mamine strane su slavili uvek ranije od tatinih. Pa je onda bilo kao, ovi se smeju i kažu: „Ovi sede u crkvi“, a drugi: „Ovi stoje u crkvi“. Onda dolazi ćale i kaže: „Ovi idu u crkvu“. Takva su vremena bila da je bilo samo bitno da se društvo skupi. Imendan, bilo šta, bilo kakav praznik, na te stvari se uopšte nije gledalo. Tu je Vojvodina po tom pitanju uvek bila velika i veličanstvena, žao mi je št se tu neke stvari sad nameću i što se u prvi plan pojavljuju neke stvari koje su u kulturnom svetu davno zaboravljene.

BUM: Knjiga izlazi? Balašević: Prešao sam juni mesec, to je negde polovina kalendara. Polako pišem, nadam se da će se tako i čitati. Više od pola je urađeno, sad sam baš u fazonu, baš sam koncentrisam na to i ne verujem da bi bilo realno da obećavam pre proleća, pošto nismo u predizbornoj kampanji. Mislim da je proleće pravi rok za to. Našli smo i nekog klinca koji će to ilustrovati knjigu, da izgleda kao neka slikovnica... Jedva čekam da se pojavi! Kad dođem sledeći put u Beč, pa donesem i knjigu, to će onda biti kompletna „instalacija“, što bi rekli umetnici...

Razgovarao: Dino Šoše